

opusdei.org

Kompetencje prałata Opus Dei

Ten artykuł przedstawia kompetencje, jakie ma prałat Opus Dei, w odniesieniu do świeckich i kapłanów należących do Prałatury.

07-01-2017

Statuty prałatury Opus Dei wskazują, że prałat ma być dla wiernych prałatury *mistrzem i Ojcem*, który będzie kochać wszystkich w Chrystusie, a także formować ich i rozpalać żarliwą miłością, oddając za

nich ochoczo swoje życie (zob. Statuty prałatury Opus Dei, 132, §3).

Prałat kieruje prałaturą jako *właściwy ordynariusz i pasterz* (por. Kodeks Prawa Kanonicznego, kanon 295, Konstytucja apostolska *Ut sit*, 28 listopada 1982, art. IV). Jego jurysdykcja jest więc analogiczna do jurysdykcji biskupów diecezjalnych: powierza się mu część Ludu Bożego, nad którą sprawuje zwyczajną, własną władzę rządzenia, nie zaś delegowaną lub zastępczą, żeby wypełnić specyficzny cel prałatury. Tak jak biskupi pozostałych jednostek hierarchicznych Kościoła (diecezji, ordynariatów itd.), prałat zależy od papieża, w tym przypadku za pośrednictwem Kongregacji ds. Biskupów.

Relacje między prałaturą a kościołami lokalnymi cechuje komunია między pasterzami,

komplementarność i współpraca w misji ewangelizacyjnej Kościoła. Władza, jaką prałat i biskup diecezjalny posiadają nad wiernymi prałatury, jest tej samej natury teologicznej, ale zachodzą tu różnice funkcjonalne. W przypadku prałata ogranicza się ona do specyficznej misji duszpasterskiej powierzonej prałaturze, podczas gdy do biskupa należy zwyczajna troska duszpasterska o wszystkich wiernych. Inkorporacja danej osoby do prałatury nie ogranicza ani nie zmniejsza jurysdykcji biskupa nad tą osobą. Świeccy wierni prałatury pozostają pod władzą biskupa diecezjalnego we wszystkich sprawach o charakterze ogólnym ustalonych dla zwykłych wiernych. Z drugiej strony świeccy wierni Opus Dei, tak jak każdy wierny katolik, cieszą się wolnością i niezależnością osobistą w decyzjach dotyczących spraw doczesnych: zawodowych,

politycznych itd. (zob. *Statuta*, 88, §3).

Specyficzna jurysdykcja prałata obejmuje również kapłanów inkardynowanych do prałatury (wiernych *Opus Dei*, którzy po otrzymaniu koniecznej formacji dobrowolnie decydują się na przyjęcie święceń) jak i świeckich (zob. Jan Paweł II, Konstytucja apostolska *Ut sit*, art. III, Przemówienie, 17.03.2001).

Jeśli chodzi o kapłanów, oprócz konsekwencji inkardynacji do duchowieństwa prałatury, prałat z pomocą swoich wikariuszy ma władzę odpowiedniego rozdzielania między tymi kapłanami różnych zadań duszpasterskich właściwych prałaturze (por. *Statuta*, 50).

Jednocześnie musi troszczyć się o ich ciągłą formację (w tym teologiczną, a także o przygotowanie duchowe i duszpasterskie), o ich utrzymanie, a

także zapewnić im opiekę w przypadku choroby lub starości (por. *Statuta*, 54-55).

W przypadku świeckich należących do Opus Dei władza prałata dotyczy ogólnego ukierunkowania ich formacji oraz specyficznej opieki duchowej i apostołskiej, w odniesieniu do ich poświęcenia służbie Kościołowi i wypełniania zobowiązań duchowych i apostołskich wynikających z przynależności do prałatury.

Ta troska duszpasterska przejawia się głównie w radach i zaleceniach. W ramach praw i obowiązków określonych przez prawo ogólne i opisanych szczegółowo w Statutach prałatury, prałat ma poświęcać szczególną uwagę wypełnianiu prawa stosującego się do Opus Dei, a zwłaszcza do wiernego wypełniania nakazów Stolicy Apostolskiej (zob. *Statuta* 132, §§2 i 5). Praca apostołska

prałatury przyczynia się do dobra kościołów lokalnych, w których się rozwija. Wikariusze prałatury utrzymują relacje komunii z lokalnymi władzami kościelnymi (por. *Statuta* 174, §1).

Gabriela Eisenring

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/kompetencje-pralata-opus-dei/>
(27-03-2025)